

Framhald

sum eg droymdi um, tá eg kom til Danmarkar. Eg eri faktiskt við byrjanina nú, sigur Johan frá.

Vit kenna øll Johan í Kollafirði, og síðani Johan og Rakul – parið á Fámara, sum flutti til Danmarkar at byggja sær nýggja tilveru á bóndagarðinum Stjernekilde, tá dreymurin um Fámara brast. Nú eru Rakul og Johan skild, og Johan trúlovaður 25 ára gomlu donsku Kat Whitehouse. Tað er saman við Kat, at nýggja ætlanin fyri Stjernekilde skal fyrast út í lívið.

Upprunaliga ætlanin við Stjernekilde, tá Johan og Rakul keyptu garðin, var at lata garðin upp fyri teimum, sum av ymiskum orsøkum tørvaðu eitt friðskjól, burtur frá trupulleikum tey stríddust við í Føroyum.

– Ætlaninar um at garðurin skal verða eitt beinleiðis sosialt átak, sum hjálpir ávísu persónum, eru sleptar. Nú snýr tað seg um eitt tilbøð, sum ger tað deiligari at búgva her, sigur hann.

Stóra rokilsí síðsta ár

Tað er ongin loyna, at almenni persónurin Johan í Kollafirði longi hevur livað í einum aldudali.

– Alt mítt liv havi eg drukkið og síðani lagt av, drukkið og síðani lagt av, sigur hann.

– Síðsta ár var eitt stórt rokilsí

av mær. Eg drakk illa og var deprimeraður av hundunum til. Eg endaði við at skriva til borgaratænastuna, og visti eg tá tað, sum eg veit nú, so hevði eg gjørt tað nógv fyrr. Í Danmark byrjar hjálpin eftir avrúsingina, meðan hon í Føroyum endar har, sigur Johan.

Hann greiðir frá, at tvær ferðir um vikuna hevur hann samrøður við tey frá borgaratænastuni, og hendan hjálpin er minst eitt ár. Síðani verða framstigin eftirmett, soleiðis at røtt hjálp kann veitast.

– Ein alkoholikari, sum júst er vorðin avrúsaður, veit ikki, hvussu hann skal uppføra seg. Eg kundi gott verið edrúur og sitið her og goymt meg. Nú havi eg tó ikki tíð at drekka, sjálvt um eg hevði havt hug, sigur Johan.

Síðsta ár hevði hann tó tíð til fløskuna og minnist afturá, at hann sat í sama stóli, sum hann situr í nú, men tá sá hann ongar møguleikar framman fyri sær. Hetta svartskygni, drykkjuskapurin og afturvendandi tunglyndi gingu hond í hond.

Johan og Kat

Hesa tíðina meðan hann var drukkin og einsamallur, skrivaði hann eini boð til Kat. Tey skriva saman í eina tíð og verða par, áðrenn tey mótast aftur. Tey valdu so at mótast aftur á sama hátt, sum tey møttust fyrstu ferð. Johan fór eftir henni á einum ávísu busskýli, í

ávísu arbeiðsklæðum, tók í hondina á henni og segði, hvussu hann eitur.

– Vit eftirgjørdu lötuna, tá vit hittust fyrri fyrstu ferð. Vit gjørdu av, at tað skuldi vera fyrri einum ári síðani. Tað var ævintýrligt, sigur hann.

– Eg havi akkurát sagt Kat søguna um kópakonuna. Eg veit ikki, hví tað er rætt, at vit læra føroysk børn, at tað er í lagi at ganga við einum lykli um hálsin og steingja konuna inni í køkinum. Tað eru vit altso uppæld til at gera. Nú havi eg tó eina ketu um hálsin, og har er ongin lykil í, sigur hann um nýggja forholdið.

– Onki er sjálvsagt longur, alt er úrslit av, at eg havi skikkað mær fyrmyndarliga og havi ein fyrmyndarligan sambúgva.

Johan tosar um trúlovaðu sína Kat Whitehouse, hvørs familja ikki skilir avgerðina um, at hon hevur fingið sær Johan.

– Men fyrri meg er Kat tann rætta dáman. Tað er torført at greiða frá, hvussu eg veit tað, men tað geri eg, greiðir hann frá. Eg og hon er akkurát líka, men bara umvent: Eg fari upp á pallar, meðan hon fer niðurav, og eg eri útvendur meðan hon er innhugsin, sigur hann.

Fekk hjálp fyrri tunglyndi

– Eg havi afturvendandi depressiónir. Eg dugi ikki at spáa um, nær

